

Gósi Vali
Felemel

a vers
 felemel
 átjár a szíveken
 akár
 a belváros szűk sikátorán
 szalad lopódzva át
 valami félszeg ragyogás
 a villanásnyi fehér fényözönben
 legalább az árnyékból kiszökken
 és megpihen a délutáni csöndben
 mint kisgyermek a bársony anyaölben
 és elringat a szó
 a rím
 a szépség
 melege a lélekig hatol
 mint valami tündér szerelem
 és átölel a hang
 a dal
 az emlék
 a gyönyörűen szóló
 anyanyelv

töredékek a nyárban

magasztossá szépül
 a táj a délutánban
 földig hajol a nap a víz fölött
 a kék csöndön átragyog a béke
 s én meghajolok e fönység előtt

*

csendemén néha
 átszalad egy kósza hang,
 és a pillanat
 egy emléket hátrahagy:
 hang vagy, illat, mozdulat.

*

...az a régi nyár örökké fogva tart...
 szorít a torkom
 látom ahogy a part
 és a hullámok között vergődő szárnyak
 megtépett angyalszív mögé rejtőzve várnak
 hogy az idő kereke megfordul pereg
 és valóra válnak a homokszemek
 és színes kövek közt árván megbújó
 széjjelhullt álmok

*

már itt szalad a hajnal könnyű fénye
 ébred a nap a tenger fölött
 az égszínkéék víz most vált smaragdzöldre
 s a tükröződő hullámok között
 megbújik egy lélegzetnyi béke

*

Szétszórt álmok a part menti fövényen.
 Aranyhomokba fúló lábnyomok.
 Szőnyegre hullt a cigarettád hamva.
 Magamért zokogok.

(Asszociáció P.J. négy sorosára)

Csönd-remegéssel

Éjjel hazavitt egy különös álmom.
 Az esti csöndben élém terült az otthon,
 a régóta elérhetetlen távol.
 Rád gondoltam, míg hozzám simult a múlt;
 a Hold kigyúlt, csillogó ezüstbe vont
 egy hajdani alkonyt, és elfogott
 valami rég elveszettnek hitt mámor.
 A sejtelemben felragyogtak az apró csillagok,
 fényüknél megláttam anyám imára kulcsolt,
 áldott kezét, apám is szelíd mosollyal állt ott.
 A szél hűvösebbre váltott,
 és a fáradt, esti légben,
 könnyű, fátyolos csönd-remegéssel
 rám hullt még sok szép, aranyló emlék,
 a hársak édes illattal, hosszan ölelték,
 hogy maradjon, fonja körül még
 ez a meghitt melegség,
 ez az álomszép tavasz
 fáradt szívemet.

Kanyár Erika

Napok romjai

*(Glossza a Nobel-díjas
Isiguro regényéhez)*

Ébresztő!

Berregve figyelmeztet az Idő.

Léted szabdalja, hasogatja
apró-cseprő teendők sora:
takarítás, vásárlás, főzés;
kávézás, internet, e-mail, telefon;
tv, színház, mozi, konferencia;
közösségi és magánkötelezettségek;
orvosi vizsgálatok, kezelések;
mise, litánia, temetések.

Ez az Élet?!

Figyelni érzéseidre, szeretteidre,
elcsendesedni, meditálni...?

Majd, ha időd engedi!

Hétköznapi romjaiból próbálsz
kibányászni a létezés aranyát,
mielőtt a napok hordaléka
végérvényesen maga alá nem temet.

Utazol: buszon, vonaton, autón.
Kényszerű pihenő vagy alkalom?
Ezernyi zöld árnyalatával
még rád köszönt a Kikelet,
s lármás füledbe csendül
a Létezés halkuló melódiája.

Időtörz

Teszelt-veszelt szobádban
körtötted könyvek iratok
papírhegyek fullasztó halmaza

bár semmit sem vihetsz magaddal
mégsem tudsz semmitől szabadulni

*mint tonnányi víztömeg
csattanva csapódik
a jelen falának a múlt árja*

lopva lélegzeted
elszíva energiád

termékeny talajként
kétségbeesetten próbálsz
az elfolyó időben
versszobrot fabrikálni
mementóként
az egyre szűkülő jövőnek

Serfőző Simon

Eger jegyese

Egert Ködöböcz Gábor szemelte ki magának. Ki tudja, mikor szerethetett bele. S azt sem, hogy Eger mikor szerette meg őt. A frigy mindenesetre létrejött. Amihez mások biztatása, szándékának ösztökélése is kellett.

Valószínűleg a főiskola vonzása lehetett az a csábító erő, amelynek Gábor nem tudott ellenállni, meg persze Eger történelmi háttérére, a házfalakba, utcakövekbe is beivódott szellemiség, amely kiérződik a város mindenik szegletéből.

S nem csak Ködöböcz Gábornak hiányzott egy ilyen áttekinthető, viszonyait hamar kiismerhető nyugalmas település, hanem a városnak is, hogy akit befogad, az változásokat akarjon, szellemi megújulásokat. Erősítse azokat az alkotni, gyarapítani akarókat, akik megerősítésre szorultak. Erejük ne pazarlódjon el, összefogásukkal előrébb tudjanak jutni.

Hiszen a szellemi elsivatagosítás itt se maradt el. Mintha újra a törökök járták volna a várost, mászták volna bástyáit, tornyait, hogy új hitet hintsenek el, idegen ízűt, nem idevalót.

Nem voltak ezek dicsősséges évek, évtizedek, bele lehetett fásulni örökre. Ő nem ezt tette. Újságot szerkesztett, segítve a fiatalokat munkájukban. Már ekkor felkészült volt a feladatra, hogy majd az Agria folyóiratot szerkeszthesse. Hatósugarát országossá kiterjessze, azon is túlra. Könyveket írjon Kányádi Sándorról, kortárs alkotókról.

Ha Pesten, Miskolcon, a Tokaji Írótáborban, Nagyváradon, Kaposváron, bárhol megjelenik, hírelve a az Agria folyóiratot, hátizsákja tele a legfrissebb példányszámokkal. Mellettük néha egy kisüveg vámosatyai kortyolni valóval. – A nagy hátizsákot viszi ez a kicsi ember, vonatra fel, vonatról le, országhatáron is át Kárpátaljára, Felvidékre. Viszi, mert küldetése van. Áldja meg őt ezért az Isten! Köszönjük meg neki.

Mint ahogy én megköszönöm. S köszöntöm hatvanadik születésnapján, kívánva sok jó egészséget, hogy a terheket, amiket rárakott, rárak a sors, vihesse tovább, bírja erővel, kitartással! Isten éltesse őt sokáig!

Fecske Csaba

Ködöböcz 60.*(Egy túlkoros kamasznak szeretettel)*

Éveid száma immár hatvan,
 a köszöntés elhagyhatatlan.
 Kár, hogy belőled csak egy van,
 hisz' a munka kifogyhatatlan.
 Évre év, mint a cseppkő épül
 az élet biztos menedékül.
 Szerelmesen jövőbe, mába,
 beköltöztél az Agriába,
 kései utód fellapozhat,
 mit elültetél termést hozhat.
 A sors ellened ha bosszút forral,
 öntsd nyakon finom egri borral,
 Isten éltesen drága Gábor,
 kívánom, hogy bajok ne hábor
 gassanak csak tüzes menyecskék!
 Szeretettel hűséges Fecskéd.

Bertha Zoltán

Misszió a versben és a verselemzésben*Ködöböcz Gábor: Költők, versek, erőterek*

A Kárpát-hazai és azon túl is az oszthatatlanul, lélekben szétdarabolhatóanul integer, egyetemes magyar irodalom egészét szemmel tartó, a nemzeti sorskérdések és a legmagasabb emberi-szellemi létminőségek ügyét évtizedek óta magára vállaló irodalomtörténész, kritikusok egyik legkiválóbbja Ködöböcz Gábor, az *Agria* folyóirat főszerkesztője, akinek hatvanadik születésnapjára jelent meg válogatott és újabb esszéit, tanulmányait tartalmazó impozáns jubileumi kötete, a negyedfélszáz lapos *Költők, versek, erőterek* (alcíme szerint is pontosan: *Válogatott és új esszék, tanulmányok* – Budapest, Hungarovox Kiadó, 2019) című könyve. Egyfajta eddigi életmű-áttekintésként, összegzésként is felfogható ez a nagyszabású munka, hiszen a benne található mintegy félszáz írás az ő legkedvesebb szerzőiről szól, azokról a költőkről, írókról, akik az emberség és magyarság együttes megmaradásának, megmentésének és felemelésének a szolgálatát a feltétlen írásművészeti magasrendűséggel kapcsolták össze. „Ködöböcz Gábor karakteres írásműveinek tárgya és stílusa – a hivatásszerűen irodalommal foglalkozó ember szakmai törekvésein túl – a szerző értéktudatáról és létebeli pozíciójáról is sokat elárul. Ars poeticája szerint a magyar nyelv és a belőle születő irodalom sokat tehet azért, hogy a világ otthonosabb és élhetőbb legyen” – szólnak a kötet borítójára helyezett ajánló, méltató sorok. A tragikus szétszaggatottságában is az összetartozásra vágyó magyarság – a szenvedésekkel teli történelemben erőszakkal olyannyiszor széttépett, de a részekből mégiscsak, mindennek ellenére szervesen összeépülő erkölcsi nemzet – eszményét állítják elének azok a példaképek – klasszikus és kortárs írástudók –, akikről az irodalomtörténész olyan magvas, lényegkiemelő, eligazító elemzéseket, értelmezéseket nyújt át az olvasóknak, hogy azokból élesen kiviláglik: a szellem és az egzisztencia értékeinek szintézise lehet csupán a nemzeti és általában az emberi kultúra fennmaradásának és örökérvényűségének a záloga.

Amit a szülőházában, a hagyományokban, a szépre, igazra és jóra való törekvésekben gyökerező irodalom értékvilága évszázadokon keresztül átörökített, annak felmutatása ma is lélekemelő és létfontosságú. A könyv bevezető esszéje ekképpen foglalja össze ezeket a dimenziókat: „A testnek van háza; úgy hívják, hogy lakás. A léleknek is van háza; úgy hívják, hogy vers. Ezért aztán a mindennapi kenyér mellett a mindennapi vers is feltétlenül szükséges. (...) Leginkább talán azért van ez így, mert a költészet – lévén lelki-szellemi energiák átvitele az együtt